

Mese a kertészről és a magról...

A Világvégen még innen, de a Sötétségen már túl, egyszer volt, mert mindig volt egy magocska. Látszatra hasonlított a többi göröngyhöz, egész nap csak didergett a mélyben, a fojtogató hideg sötétben. Azaz egy dologban talán mégis különbözött: hitte, hogy létezik a Fény! Hogy ott Fent hajnalban madarak kórusa köszönti a napot, délben lenge szellő simogat a föld felett, hogy esténként langyos esőben fürdik a megfáradt mező, éjszaka csillagok milliárdja küldi titokzatos üzenetét a Földlakóknak.

Egyszer aztán a magocska elhatározta, hogy világgá megy, elindul megkeresni a Fényt. Felvette Föld anyától kapott legszebb ruháját, összeszedte minden erejét, és maga köré gyűjtötte a hosszú úthoz szükséges legfontosabb dolgokat. Álmában sokszor megjelent a fenti világ képe, és a kép egyre tisztábbá, egyre közelebbé vált. A sejtések tételekké igazultak, az érzések céllá nemesültek, és egy szép napon a hit Tudássá érett.

Már tudta: azért jött e furcsa világra, hogy a göröngyöknek megmutassa, érdemes elindulni felfele, hogy megcsillantsa nekik a fényt. Felszabadítsa, és magába olvassza környezetét, hogy számukra teret nyújtson. Hogy ők is részeseivé váljanak a nagy utazásnak, részeivé váljanak a fenti világnak. Megmutassa, hogy van kiút – bizonyítsa, hogy van jövő!

És a mag elkezdett nőni. Egyre többen csatlakoztak hozzá, és ahogy egyre mélyebbre ásta gyökereit a múltba, egyre erősebbé váltak a jövő felé tapogatózó hajtásai. Csudájára jártak a szomszédok is, nem értették, a szürke rögből hogyan csírázhatott Élet, hogy indult el öröknek hitt helyéről, mozgásához mi ad erőt. A mag már nem válogatott, mindenkit elfogadott, aki őt elfogadta. Kezdett lassan a környezete is megváltozni, egyre távolabbról egyre értékesebb göröngyök vándoroltak oda, hogy együtt teremtsék meg a csodát.

Ahogy megtalálta a felfelé vezető utat, mozgása felgyorsult. A talaj puhává vált körülötte, a kövek félre gurultak útjából, a föld, óvón ölelte körül. Kisimult az út előtte, köré rendeződött a világ. Ösztönei pontosan megsúgták, környezetéből mi használ neki, melyik agyagot hova építse testébe. És csak nőtt, egyre nőtt, húzták, emelték a belsejében felfele haladók, de gondja volt arra is, hogy a gyökerek mindig kapjanak friss táplálékot.

Aztán egyszer csak vége lett a sötétnek, a hidegnek. Ott állt az álmaiból oly ismerős napsütötte réten, és mindent beborított a meleg, puha fény. Végtelen öröm és nyugalom szállta meg. Megérezte, és megértette hogy a felszínen sokféle lény él, és mindegyik valami nagyobb célt szolgál. Hogy Isten fényét és melegét egyformán ontja rájuk, mert minden teremtményében kedvét leli. Hogy a búza és a bogáncs csak nevében tér el, értékében nem.

És abban a pillanatban, hogy ezt elfogadta, belesimult az útba, maga lett az Út. Teste tengellyé vált, iránnyá, védelemmé a benne utazóknak. Tudatára ébredt, hogy amióta a világ a világ, mindig így állt a réten, lehetőséget kínálva a világ számtalan teremtményének a felemelkedésre és az önként vállalt lesüllyedésre. Megértette, hogy az ő testén keresztül emelkednek fel a mélyben reménytelenül bolyongók a magasba, és őbenne szállnak alá tanítani az Atya legkedvesebb gyermekei. Isten azért teremtette, hogy egyszer majd felnőjön Hozzá, támogassa, segítse, oldja magányát.

De ekkora már a fa elérte az Eget, és vakító fénye beragyogta mindhárom világot.